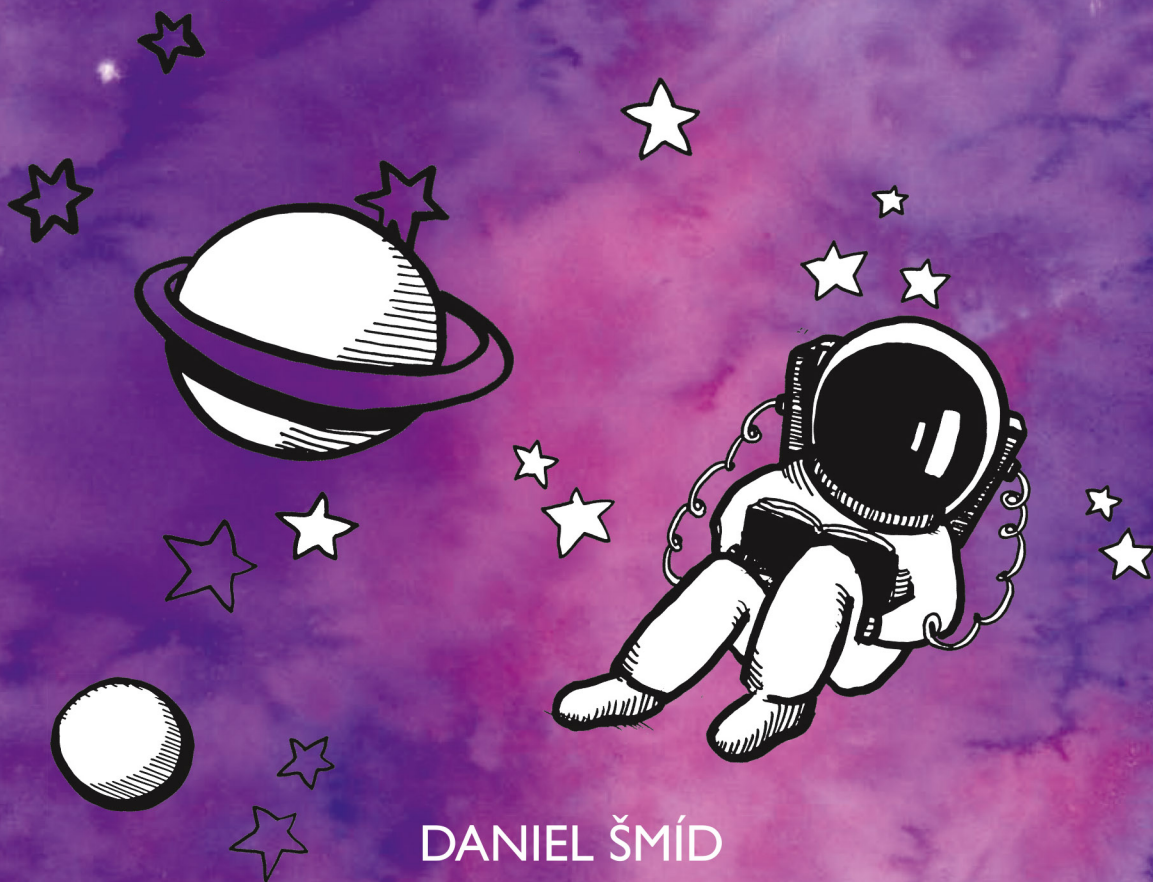

PLANETA ETK-017

Napříč vesmírem za záchranou Země

DANIEL ŠMÍD

Planeta ETK-017

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Šmíd

Planeta ETK-017 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Egonovi

obsah

kniha první

NEMÁME MÍSTO

Čokoláda a hoblinky	5
Pihovaté nebe	6
Jak vyměnit planetu	11
Eduard není trapnej	17
Chytnou tě	25
Motýli v mém břiše	32
Mašbabu	38
	52

kniha druhá

HVĚZDNÝM PRACHEM

Jak se balí kufry do vesmíru	63
Stojíte na dveřích	64
Mohutná nablýskaná kočička	67
Promiňte, pane profesore	74
Vezmeme to zkratkou	81
Tmavě hnědá tekutina	91
Musíš mě rozebrat	96
Zmizni, padám	106
Němý svědek	115
	123

kniha třetí

EGONOVY RUCE

Sny, které nezapomeneš	133
Oči Morialů	134
Tajemník	143
Krásné nejen počasí	159
Teorie návratu	176
	189

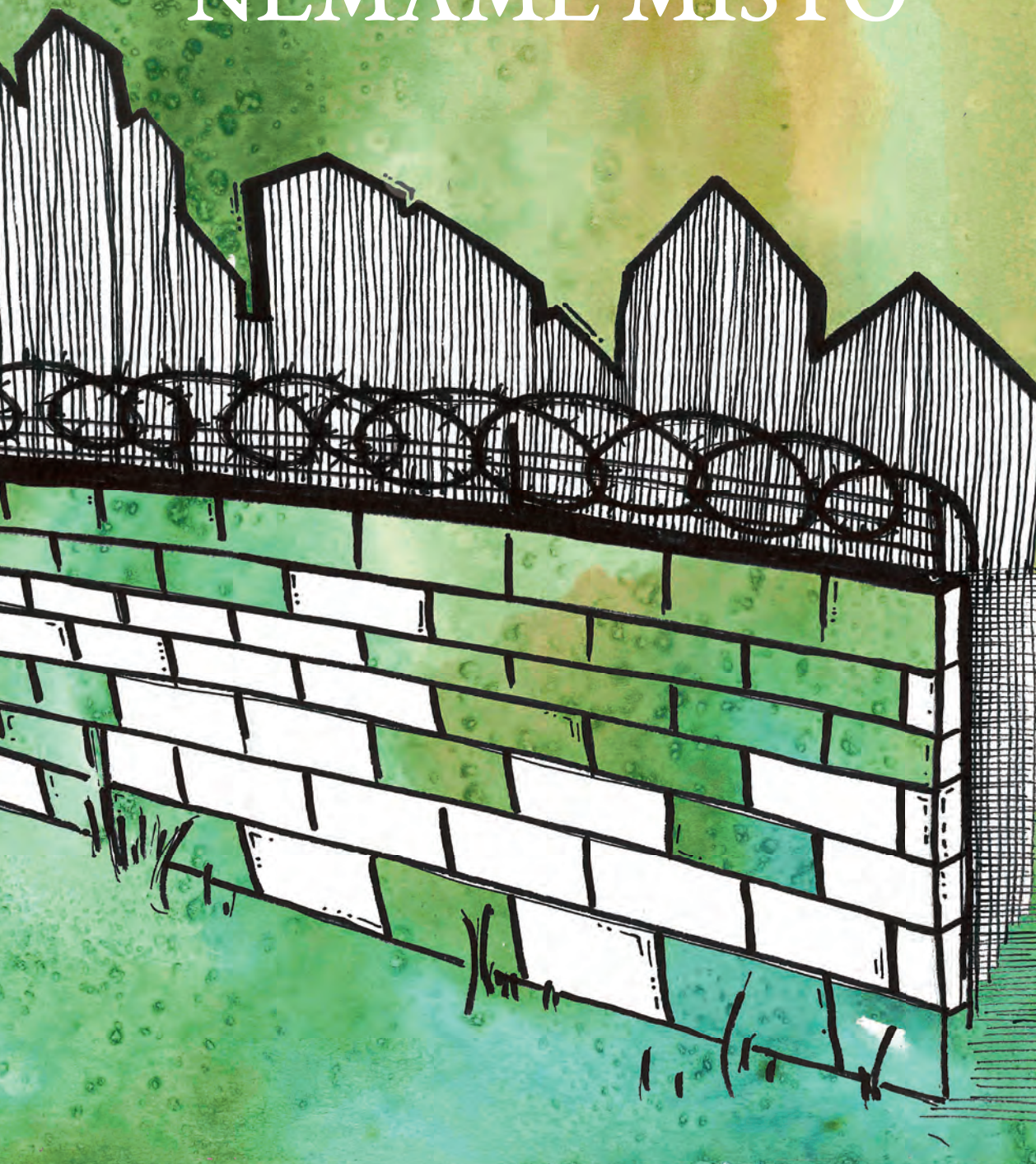
epilog

214

kniha první

NEMÁME MÍSTO

Čokoláda a hoblinky

Není to tak dávno, co jsem se naučila psát. Ještě stále jsem pomalejší než dospěláci, ale lepším se. Každý den něco píšu do deníku, skládám svoje myšlenky do úhledných řádků. Mám to ráda. A také si ráda po sobě čtu, co jsem napsala. Třeba naposledy jsem si vymyslela a napsala příběh o tom, jak vznikly ponožky. Nebo jsem si vymyslela povídku o tom, proč se zapalují čtyři svíčky na adventním věnci.

Možná to někomu může připadat jednoduché. Teď ale budu psát o tom, co se nám s Viktorem stalo a co jsme prožili. Viktor, teda Viki, je můj starší brácha. Říkám mu Viki, je to kratší a rychlejší než „VIK-TO-RE“. Navíc se vždycky zlobí, proč mu nadávám, když mu říkám Viktore. Jmenuje se tak přece, ne? Tak mu říkám raději Viki.

Viki říká, že je o dva roky starší než já, ale není to pravda. Narodil se o devatenáct měsíců dřív, takže určitě není o dva roky starší. Viki je kluk, takže asi víte, co to znamená pro mě, pro mladší holku. Jsem pořád pomalejší, pořád někde později než on. Nemám tolik síly, nejsem tak mrštná a taky jsem menší. To ale holky bývají. Většinou.

Mně to nevadí. Být holka má na druhou stranu velkou výhodu: mám totiž přednost. Víte, co tím myslím, ne? Pouští mě před sebe, když jdeme do dveří, pomáhá mi, když něco nemohu v obchodě zvednout. Nedávno mně pomohl, když jsem zakopla a spadla na zem. Nebo za mě odnese krabice do skladu. Taky mně nejprve nalévá šťávu a potom sobě. Jen s čokoládou má trochu problém. Vždycky mi dá menší kousek a sám si nechá větší. Když jsem se ho na to ptala, proč mám menší než on, řekl mi:

„Představ si, že bys tu čokoládu dnes rozdělovala ty. Jaký kousek bys mi dala a jaký by sis nechala?“

„Ten větší bych dala tobě,“ řekla jsem hrdě a vážně jsem se mu podívala do očí.

„No vidíš. Tak si představ, že jsi tuto čokoládu dnes rozdělovala ty a zůstal ti ten menší,“ řekl.

Chechtal se u toho na celé kolo a s radostí si kousl do čokolády. Tím mě teda trošku nazlobil. Má pravdu, že by to tak bylo. Myslím si ale, že když něco rozdávám a nemám dva stejné díly, měla bych si nechat ten menší. Tak mi to připadá správné.

Vikimu to ale odpouštím, je prostě takový. Nevadí mi to. Mám ho ráda. On má zase hrozně rád čokoládu a já to vím.

Já se jmenuji Helena. Takto to zní divně a dospělácky, ale mně se to líbí. Dívala jsem se do slovníku, co moje jméno znamená. Znamená to Zářivá

nebo Pochodeň. Jako že mohu mým kamarádkám svítit svým jménem na cestu. Moje nejlepší kamarádky Eva a Lola na mě volají Heli. To mi nevadí. Nejhorší je, když se kluci začnou předhánět v tom, co jim moje jméno připomíná. Říkají mi Heliporte, Helikoptéro, Heligonko a co já vím jak. Dřív mi to vadilo, ale teď už ne. Táta mi vysvětlil, že si to nemám brát osobně a nemám se kvůli tomu zlobit. Prý mě tak posměšně oslovují proto, že se jim líbím. Moc mi to teda nedává smysl, proč na mě pokřikují a dělají si ze mě legraci, ale věřím mu. Je přece taky kluk. Teda byl kluk předtím, než se z něho stal táta. Tak tomu asi rozumí.

Ještě mám úžasnou mamku. Často spolu mluvíme o různých věcech. O barvách, o rostlinách, o stromech a o látkách na šaty. Vypráví mi o zvířatech, která se dříve proháněla po polích, o ptácích, kteří v obrovských hejnech létali nad městy a vesnicemi. Taky si povídáme o lidech. Jací jsou, co dělají a proč. To mě zajímá nejvíc. Nejčastěji jsme s mamkou v obchodě. A když nemáme zákazníky a máme všechno pečlivě uklizené, vypráví mi. Ptám se jí na to, co dělala, když byla mladší (není teda stará) anebo když byla holka. Naposledy, když jsem byla doma (jú, ještě jsem nenapsala, že nejsme s Vikim doma), jsem se jí ptala, jak se s tátou seznámili.

Začala mi vyprávět:

„Je to už pár let, Helenko. Jednoho dne přišla řada i na nás a museli jsme opustit rodný dům. S babičkou jsme odjely autobusem. Byla těžká doba, víš. Prezident planety rozhodl, že všechny lidi, kteří ho neposlouchají, kritizují a říkají mu pravdu, že všechny tyto lidi nechá zavřít. A to také udělal. Nechal vybudovat na okrajích velkých měst sídliště. Kolem sídliště nechal postavit vysoké zdi s ostnatými dráty a brány zamknout na veliké zámky. Do sídliště mohli vstoupit jenom vojáci, aby se střídali v hlídání těch hodných lidí. Prezident byl zlý, nechal zničit krásné lesy a celá chráněná území a vystavěl na nich obrovské továrny. Podporoval zlobu, nenávist a závist. Hněval se a nadával. Lidé se ho báli a pochlebovali mu...“

„Co je pochlebovat? Jako že mu dávali najíst chleba?“ zeptala jsem se.

„Ne, pochlebovat znamená, že mu říkají jen to, co by chtěl slyšet, a neřeknou mu pravdu, neřeknou, co si opravdu myslí. Říkají mu, jak je hodný, přestože vědí, že je zlý. A tím se přetvařují.“

„Aha,“ řekla jsem a pomyslela si, jak jsou ti někteří dospěláci zvláštní.

„I přesto se prezident hodných a slušných lidí bál. Už nejsi malá holčička, bude ti už osm. Víš, jak to dneska chodí. Víš, co je prezident zač. Obklopuje se lidmi, kteří ho poslouchají. Dává jim peníze nebo domy jen tak a tím si je vlastně kupuje. Nesnese kolem sebe ty, kteří s ním nesouhlasí. Tvůj dědeček byl tak odvážný, že se mu postavil. No a proto bydlíme tady v Sídlišti. A také proto už dědeček není s námi. Budu ti ale vyprávět o tom seznámení.“

Opřela jsem se o opěradlo židle a poslouchala.

„Jeli jsme tím autobusem, byl plný lidí a nebyl tam dobrý vzduch. Autobus s rachocením zastavil na nějakém náměstí. Moc nebylo vidět, kde to je, protože autobus měl opravdu hodně zaprášená okna. Otevřely se dveře a dovnitř se začali cpát dva mladí muži. Já jsem stála na jednom z posledních schodů a oni se tlačili na mě. Tak tak jsme všichni uhnuli, než se dveře zavřely. Potom to cuklo a autobus se rozjel. Jeden z nich neudržel při rozjezdu rovnováhu a opřel se o mě.“

„A to byl tatka?“ skočila jsem do vyprávění.

„Ano, hrozně se omlouval, že nechtěl, že to cuklo a že se neměl čeho držet. Usmál se na mě a já se otočila. Přistihla jsem se, že se také usmívám, a uvědomila si, že se mi ten mladý muž líbí.“

Pak mi mamka vyprávěla, jak se dostali do Sídliště, jak vystoupili z autobusu a slyšeli za sebou bouchnout těžkou bránu. Byli uvězněni. Někteří

lidé plakali. Pak se na ni prý můj tatka usmál zase a řekl jí, že jí pomůže, když bude mamka potřebovat. Stačí prý, když na něj bude myslet, a on se objeví v ten pravý čas.

To bylo naposledy, kdy jsme si s mamkou povídali v obchodě. Ano. V obchodě. Moc jsem o něm ještě nevyprávěla. Máme malý obchůdek na konci ulice a prodáváme tam mýdla a prací gely. Všichni lidé se musejí umývat a prát si oblečení. Takže tatka dostal nápad, že budou v Sídlišti vyrábět právě toto. Vyrábět mýdlo je těžká práce, a proto ji dělá jen tatka. Je celý den v malé místnosti za obchodem, v dílně a cosi krájí, strouhá a mele. Potom to vaří ve velkých hrncích. Přidává voňavé hoblinky a v létě i bylinky. Pak to nalévá do malých plechových formiček a nechává chladnout v regále u stěny. Mamka potom mýdélka z formiček vyklepne a balí do narůžovělých papírků a ovazuje provázkem. Prací gely se vyrábějí podobně, jen neztuhnou. Nalévají se potom do sklenic. Vím to, protože tam s Vikim často pomáháme.

Pihovaté nebe

Tento příběh nepíšu z domu. Jsem úplně jinde. Jsem na utajené cestě. Na cestě na jinou planetu. Když to teď vidím napsané, zdá se mi to úplně neuvěřitelné. Jak to vlastně začalo?

V bytě, ve kterém bydlíme v Sídlišti, není mnoho místností. V podstatě se dá říct, že tam je místnost jenom jedna. V té jedné místnosti máme všechno. Dvě postele, plechovou skříň i malý stolek s židlemi. V jedné posteli spí mamka s tatškou a v druhé my dva s Vikim.

Jednoho rána, možná to bude už více než půl roku, jsem se probudila jako první tak trochu s leknutím. Všichni ostatní ještě pravidelně oddechovali. Podle toho se pozná, že ještě spí. Otevřela jsem oči, ale moc jsem neviděla. Byla tma a sen, který se mi zdál, byl jako živý. Znáte to: probudíte se a nevíte, jestli se vám ten příběh zdál, nebo byl opravdový. Někdy jsou sny jako živé.

Posadila jsem se na posteli a zavolala:

„Mami?“

Cítila jsem zimu. Asi jsem se tím škaredým snem zpotila a tričko se mi nalepilo na záda. Přeběhl po mně náraz. Uvědomila jsem si, že vnímám obrysy i lehké stíny, poznala jsem náš byt. Tu úlevu si asi dovedete představit. Byl to jenom sen.

„Helenko, všechno je v pořádku,“ šeptal tatka, když se ke mně přibližoval. Vždycky byl rychlejší než mamka, uměl z postele úplně vyskočit. Připadalo mi, že je pořád tak trošku ve střehu a že nás hlídá. Nevím ale před čím.

„Už jsem u tebe,“ dodal a objal mě. Jeho objetí potřebuji vždy, když se bojím. Klečela jsem na posteli. Vedle mě ležel Viki stočený jako klubíčko. Byl přikrytý naší zimní červenou hutnou dekou až po uši. Pravou ruku měl pod hlavou.

„Zdalo se mi zase o tom. Probudilo mě to, koukalo to na mě a bála jsem se. Zdalo se mi, že jsem byla v našem obchodě a že to bylo za dveřmi a chtělo to vlézt dovnitř. Zamknula jsem dveře a schovala se k regálům, ve kterých jsou ty láhve. Začalo to škrábat na dveře. Ty zvuky jsou příšerné, tati.“

„Už je to pryč, byl to jenom sen.“ Tuto větu jsem od něho slyšela už několikrát. Ty moje strašidelné sny se mi vracejí stále dokola a já si v nich připadám slabá, zranitelná a mám strach.

„Už je to pryč,“ zopakoval tatka rozhodně a objal mě ještě pevněji, „neboj se.“

Mám tatku ráda. Umí potěšit a uklidnit. Jednou jsem mu řekla, že nesnáším ty své pihy na obličejí. Koukal na mě, povytáhl jedno obočí, jak to dělá vždy, když se něčemu diví. Vypadá tak legračně.

„Dívka bez pih je jako nebe bez hvězd,“ řekl mi tehdy. Usmála jsem se na něho a zeptala se, jestli jsem nebe, když moje pihy jsou hvězdy.

„Jsi moje hvězda a jsi moje nebe,“ odpověděl a začal se se mnou točit dokola. Výskala jsem radostí a vnímala, jak se kolem mě svět točí. Byla jsem středem celého světa, celého vesmíru.

Viki se najednou na posteli pohnul, pravou ruku natáhl směrem ven z postele. Propnul všechny prsty. Pootočil mírně hlavu. Oči měl stále zavřené, ale začal se protahovat. Nejprve jednu nohu, potom druhou a pomalu se otočil na záda. Zpod deky vykoukly jeho obě nohy oblečené do ponožek.

Měl na sobě ty modré ponožky, které jsme vyměnili minulý týden v obchodě za prací gel. Mamka říkala, že to byla skvělá výměna. Ponožek prý je už v Sídlišti mezi lidmi málo. Sehnat ponožky nebylo snadné. Já a Viki jsme spali vždy v ponožkách, protože v pokoji bylo pořád tak nějak chladno. A mamka vlastně také spala vždy v ponožkách.

Najednou vnikl do pokoje proužek světla z Hvězdy. Hvězda právě vycházela a dostala se nad hranu sousední budovy. Do našeho okna pronikl jeden z jejích malých, ale silných paprsků. Celý pokoj se rozzářil jemným nazelenalým světlem. Najednou jsem viděla víc detailů a podívala jsem se na Vikiho.

Viktor zívá a rukou, kterou měl ještě před chvílí pod hlavou, si chtěl zakrýt ústa. Tolikrát to slyšel od mamky, že si má při zívání zakrývat ústa, že to uměl i v polospánku. Lehce zaúpěl.

„Mám přeleželou ruku, tati. Připadá mi, že ani není moje. Je taková těžká a brní mně v ní. Jako kdyby mi v ní pochodovaly řady mravenců,“ stěžoval si posmutnělým hlasem. Přitom si ruku mačkal druhou rukou a snažil se v ní rozproudit krev.

„Viki, stává se mi to také, když tvrdě spím a zapomenu si ruku někde pod tělem,“ řekl tatka a usmál se na Viktora.

Toto naše povídání už úplně probralo mamku a ta se k nám přiblížila. Objala nás s tatkou a podívala se na Vikiho. Natáhla k němu ruku a naznačila mu, aby se k nám přidal. Máme totiž takový rituál. Mamka mi říkala, že rituál znamená, že každé ráno děláme něco stejné. My se každé ráno objímáme a říkáme tomu ranní rituál.

Viktor vyskočil a rychle se vrhl k mamce. Nevnímal, že jí svojí rychlostí vrazil čelem do ramene až příliš silně. Vůbec nemyslí na to, že když do někoho narazí, může to i bolet.

„Au, Viki, ty jsi jako utržený vagon,“ zaúpěla mamka při nárazu Viktorovy hlavy do ramene. Určitě ji to trošku bolelo, přesto se usmála.

„Ty už máš sílu jak tvůj táta.“

Tak jsme tam stáli, my dva s Vikim na posteli, mamka s tatškou na zemi vedle postele. Měli jsme tak hlavy ve stejné výšce. Objali jsme se rukama. Zhluboka jsme se dvakrát nadechli a dívali se na zem a na postel.

„Děkuji, že žiju. Děkuji za toto krásné ráno a dary, které mi přináší dnešní den. Děkuji za slova, myšlenky a činy, které mne doprovázejí. Děkuji za sílu, kterou mám.“

Ty věty si každý z nás říkal spíš pro sebe, jen polohlasem. Tatka i mamka je také říkali, když byli děti, naučili je to jejich rodiče. Říká se jim Věty síly. Říkáme je všichni, kteří žijeme v Sídlišti.

„Tak šup, umýt a vyčistit zubajdy,“ rozhodla mamka.

Uvolnili jsme objetí a pustili se. Sedla jsem si na postel a spustila nohy dolů. Nazula jsem si svoje botky. Přece nebudu chodit po podlaze jen v ponožkách. Bylo by mi zima. Ohlédla jsem se po Viktorovi. Ten se jedním skokem dostal z postele až k umyvadlu a rukama se při dopadu přidržel stolku.

Stolek se nahnul a smaltovaná mísa na umývání se posunula až ke kraji. Kdyby v míse byla voda, už by byla všechna na podlaze.

Viki zůstal stát. Ohlédl se, aby se ujistil, zda jeho skok a riskantní dopad někdo neviděl. Podívali jsme se vzájemně do očí. Naše oči se setkaly. Zavrtěla jsem mírně hlavou doleva a doprava.

Musím ho nějak zmírnit. Je opravdu rychlý a mrštný. Jistým způsobem ho obdivuji. Je však také nerozvážný jako všichni ti kluci kolem něho. Jsou posedlí rychlostí a nebojí se. Viktor se na mě jen pousmál, otočil oči navrch hlavy a vtáhl do sebe vzduch. Potom se usmál víc a přitiskl zvednutý ukazováček před své rty.

„Pssst,“ zasyčel. Podívali jsme se na sebe a oba se začali hlasitě smát.

Mamka se pootočila a viděla, že je vše v pořádku. Oblečení už jsme měli nachystané, a tak jsme se oblékli. Byl čas odejít do školy. Co se děje ve škole, všichni ví. Zajímavější je, co se stalo potom.

Jak vyměnit planetu

Stalo se to při hodině kybernetiky. Miluji kybernetiku, protože děláme skvělé pokusy. Nejlepší za poslední dobu byl ten z minulého týdne, kdy jsme prostě rozebrali jednoho z vyřazených domácích robotů, abychom viděli, z čeho se skládá. Vyřazených starých robotů všech velikostí jsou plná skladiště a my je v Sídlišti recyklujeme – prostě používáme některé díly k něčemu jinému. V Sídlišti se recykluje skoro všechno a mnoho dospěláků i starších dětí pracuje na tom, abychom se měli lépe, a vyrábějící z nich to, co potřebujeme. Pomáháme si.

Takže k tomu pokusu. Pan učitel nám řekl, že pokud se budeme soustředit a všichni najednou myslet na jednu stejnou věc, ta věc se stane. Tomu jsem teda nerozuměla.

Povídal: „Děti, nyní si ukážeme, co dokáže síla myšlenky, co může myšlenka změnit. Jak víte, kybernetika je věda o řízení a ovládání procesů organismů a strojů. Ukážeme si, jak toto řízení funguje, když použijeme sílu myšlenek nás všech tady ve třídě.“

Uvědomila jsem si, že některým slovům, které řekl, nerozumím, a proto jsem se zeptala:

„Pane učiteli, co jsou to, prosím, procesy?“

„Procesy jsou průběhy dějů. Vše, co se děje kolem vás, jsou procesy,“ vysvětloval. „Všechno, co vidíte kolem sebe, je v nějakém procesu, tedy v nějakém ději. Každý děj, tedy každý proces, můžeme ovlivňovat a vytvářet zcela

nebo zčásti podle sebe. Například to, že sedíte tady ve třídě a posloucháte mě, je váš proces učení. Nebo to, že já tady před vámi, děti, stojím a vyprávím vám o tom, co vím, to je proces vyučování. Rozumíš tomu, Helenko?“

„Ano,“ odpověděla jsem a přemýšlela jsem, co říkal. Napadlo mě, že se pokusím něco změnit já. Zasnila jsem se. To se mi někdy stává. Moje myšlenky tak nějak ulítnou někam stranou a já se najednou ocitnu někde úplně jinde. Najednou přestávám slyšet to, co učitel říká. Znáte to, že? Moje myšlenky mě přenesou kamkoli. Napadlo mě, že se pokusím změnit něco důležitého. Věřím panu učiteli to, co říká. Když říká, že to jde, tak to jde.

A tehdy mě napadlo, co změním. Změním celou naši planetu!

Udělám ji krásnější, čistší a plnou květin, všude budou létat ptáci, pást se divocí koně a poskakovat zajáci, jak mi vyprávěla mamka. Všichni lidé budou plní radosti a úsměvů, planeta bude plná nádherných a hodných lidí. A domy, ty budou barevné. Každý trochu jinak... A všude kolem bude znít krásná hudba a nad tím vším létat motýlci a zelení broučci.

„Helenko?“ slyšela jsem tak trochu z dálky.

„Heli. Dáváš pozor?“ Nejprve jsem slyšela své jméno slabě, jako z jiné místnosti. Pak jsem si uvědomila, že na mě volá pan učitel.

„Ano, ano,“ vyhrkla jsem ze sebe.

„Dávám pozor, ano, pane učiteli. Omlouvám se, trochu jsem se zasnila,“ přiznala jsem se a všichni se začali smát a také trochu výsměšně pokřikovat, že jsem zase ulítlá, že zase cestuji v myšlenkách a že jsem mimo.

„Tak klid. Klid. Přestaňte,“ řekl rozhodně pan učitel a většina zmlkla. „Vrátíme se k tomu pokusu, co říkáte? Kdo je pro, abychom začali s pokusem?“

Všichni jsme se hlásili a vytahovali ruce, jak nejvýš to šlo, a jeden přes druhého jsme volali: „Já, já, jááá.“

Pan učitel se usmíval. Když jsme se uklidnili a už nám ruce únavou padaly dolů, začal připravovat pokus s robotem. Byl to malý domácí robot, jakých máme doma všichni několik. Někteří jsou na úklid, někteří chodí se psem ven, někteří přijdou na zavolání a pustí vám film nebo přehrají písničku. Tenhle měl na zadní straně část, která se dala vyklopit. Pan učitel ji tedy odklopil a my jsme se nahrnuli blíž k jeho stolu. Tlačili jsme se, abychom viděli co nejvíc.

„Auuu,“ ozvalo se mi vedle ucha. To zaúpěla moje kamarádka Lola, když na ni jeden z mých spolužáků Tom nalehl tak, že jí zatlačil žebra na stůl.

„Nemůžeš dávat pozor, ty pazoure?“ řekla mu prudce.

„Nejsem pazour, tlačí na mě zezadu ostatní, promiň Lolo, nechtěl jsem.“

„Seš pazour a velkej,“ opáčila Lola hlasitě a naznačila rukou, že by do něj nejraději třískla.

Vyvalil na ni oči a nechápavě na ni zíral.

„Promiň, říkám. Nechtěl jsem. O-MLOU-VÁM-SE,“ opakoval důrazně a kroutil hlavou. Díval se na ni nechápavě, proč je tak zlá.

Lola na něho vyplázla jazyk a zopakovala tu nadávku ještě jednou. Připadalo mi, že Lola jednala velmi prudce. Chápu, že ji to mohlo bolet, Tom je jistě těžší než ona. Nemusela na něho ale tak ječet. To s tím jazykem je trapné, vyplazovat na někoho jazyk nevypadá dobře. A nedělá se to. Chovala se divně. Mám pocit, že se v poslední době změnila. Vůbec neslyšela, že se Tom několikrát omlouval, a dokola mu nadávala. Bylo mi ho líto.

S babičkou jsme o tom jednou mluvili. O omlouvání.

Říkala tehdy: „Udělat něco špatně je někdy snadné, omluvit se, to je někdy těžké. Když někomu ublížíš, je tvou povinností se omluvit. Pokud něco zkazíš nebo rozbiješ, vždy se omluv. Stačí, když řekneš, že se omlouváš, že je ti to líto a pomůžeš to napravit nebo opravit. Prostě vyjádřit soucit. Ten, komu se omlouváš, by měl tvoji omluvu přijmout a odpustit ti. Odpuštění je, Helenko, to nejdůležitější. Omluva je jako dar a ten se musí přijmout. Omluva je jako *prosím* a odpuštění jako *děkuji*. Patří k sobě tak, jako vy dva s Vikim patříte k sobě. A tak jako my dvě patříme k sobě.“ Objala mě a já jsem cítila, že k ní patřím.

„Takže víko je dole a vy můžete doufám všichni vidět, co je uvnitř,“ přerušil moje myšlenky pan učitel.

Je mi jasné, že každý nemusí mít kybernetiku rád tak jako já, ale já jsem dovnitř, do toho robota, zírala jako zhypnotizovaná. Přitahují mě roboti, různá zařízení a jejich součástky. Možná divné na holku. Ale já to tak mám. Taky jsem si hned uvědomila, jakým způsobem se robot hýbal, která táhla a které části ovládaly podavače, co mají všichni roboti tam, kde mají lidé ruce.

„Podívejte se všichni sem,“ ukázal pan učitel na jednu kulatou součástku, která byla napojena na jedno z předních čidel robota. Viděla jsem jemné drátky, které tam vedly.

„My všichni tady ve třídě, my všichni způsobíme, že se tato součástka pohne i přesto, že je robot nefunkční. My všichni máme dostatek síly v myšlence, že s ní pohneme. Toto je pokus, který nám prokáže, že pokud se pro něco rozhodnete a budete tomu věřit, bu-

dete mi důvěřovat a důvěřovat ve své vlastní schopnosti, tak se to stane skutečností.“

Pan učitel stál nad robotem a zdál se mi větší, než je.

„Tak co, jdeme na to? Posadte se, prosím, všichni do lavic. Šup šup, na místa, abyste se mohli připravit na pokus.“

Jen nerada jsem odcházela od jeho stolu do své lavice. Chtěla bych toho vidět víc. S Lolou sedíme v prostřední řadě ve